

**THE
WOLFPACK
YEARS**

Geert Vandenbon en Frederik Backelandt

**20 TOPPERS
EN 20 JAAR
S U C C E S**

Lannoo

Koen Pelgrim, Klaas Lodewyck, Patrick Lefevere, Tom Steels, Rik Van Slycke

There is no I in TEAM

Veel mensen vragen me naar het geheim van The Wolfpack. Naar wat de succesformule nu eigenlijk is en of ze te kopiëren is? Het antwoord is al even complex als eenvoudig. Een goede ploegstructuur, een nooit aflatende scherpste en drang om te winnen en de juiste mensen op de juiste momenten samen krijgen en laten werken aan een project van lange adem. Mijn renners, mijn staf, mijn personeel: ze zijn mijn familie. Voor mij waren zij altijd heilig en voor hen stond ik altijd op de barricades, in goede en kwade tijden.

Boven dat alles staat de mentaliteit en filosofie die elk team moet hebben. Die van: *'There is no I in TEAM'*. Als je alleen maar denkt 'ik, ik, ik', dan ben je bij ons aan het verkeerde adres. Dan hoor je niet thuis in The Wolfpack.

Ik zie deze ploeg als een huis met sterke fundamenten. Natuurlijk zou ik niets liever hebben dan dat ons huis er binnen twintig jaar nog altijd staat. Steviger dan ooit. Dat zal dan zonder mij zijn natuurlijk. Maar het zou me bijzonder fier maken als iets waar je zo lang en zo hard voor hebt gewerkt, er dan nog altijd is. En dat ze dan, over twintig jaar, ook af en toe eens denken aan de pioniers 'die dat toch zo slecht niet hebben gedaan al die decennia eerder'.

Het kan twee kanten uitgaan: ofwel gaat het binnen twintig jaar niet goed met de ploeg en dan zullen ze zeggen: 'Als Patrick dit zou weten, hij keerde zich om in zijn graf', ofwel is het succes van nu er over twintig jaar nog altijd en dan zullen ze ongetwijfeld beweren dat 'Patrick ons vanuit zijn wolkje in de hemel gadeslaat en ziet dat het goed is'. Wie zal het zeggen?

Die twintig jaar zijn voorbijgevlogen. Maar toch is het een hele periode. In zo'n lange tijd heb je altijd wel ergens spijt van. Ook ik. Maar waar ik géén spijt van heb, zijn de opofferingen die ik voor deze ploeg, voor dit project, heb gedaan. Het wielrennen in het algemeen en The Wolfpack in het bijzonder hebben me veel gegeven, maar ook veel afgenomen. Een stuk van mijn privéleven, van mijn sociaal leven, heb ik opgegeven.

Het is het allemaal waard geweest.

The Wolfpack Spirit

United we stand, divided we fall.

All for one and one for all.

De wolf is lid van een familie. Die vormt een eenheid waarin elkeen zijn rol krijgt om de groep te laten overleven, te laten functioneren, te beschermen.

We are the Wolfpack. Het begon met de signatuur van Brian Holm. In enkele jaren tijd werd het meer dan een slogan. Het is een spirit naar binnenin, het is een merk voor de buitenwereld. Met een iconisch logo.

‘The Wolfpack way of life’ is de filosofie van het huis, tout court. Wie zich inschrijft in de filosofie, de teamspirit versterkt én presteert, zit voor jaren gebeiteld in de Quick-Step-familie, in de roedel. Wie dat niet doet, gaat eruit. De mentale sterkte om in de roedel te functioneren vraagt energie. Elke dag opnieuw. Maar de inspanningen lonen. Elk lid van de familie wordt een betere versie van zichzelf. De roedel geeft energie, vriendschap en een professionele omgeving om beter te worden, en elkaar beter te maken. Geen team kende de voorbije twintig jaar meer successen dan het Team Patrick Lefevere.

Het beeld van The Wolfpack heeft een heel sterke symboliek. In het team is elk individu belangrijk, moet elk individu zijn plek en taak kennen, moet elke individu het team sterker maken. Binnen de profkern zijn alle renners gelijk. Sportief is de hiërarchie duidelijk voor alle betrokkenen. Samen voor succes. Samen één.

Patrick Lefevere: “Ik heb nooit het belang onderschat van de renners die lager in de sportieve hiërarchie staan. Ze beïnvloeden de toppers, houden ze wakker en zorgen voor dynamiek en sfeer in de groep. Stuk voor stuk zijn het superprofs, anders maak je niet de carrière die ze bij ons maken. Maar het zijn vooral ook mensen. En die redenering kan je in de beide richtingen lezen. Als ze zich vanuit menselijk oogpunt niet betrokken voelen bij het team en er niet willen aan bijdragen, dan lukt het niet. Want het zijn ook allemaal ego’s, individualisten, anders word je geen coureur. Maar het zijn ook Wolfpackers. De roedel staat boven alles.”

Inhoud

 2003: De ervaren nieuweling	8
Interview: Patrick Lefevere	22
 2004: De olympische droom	28
Interview: Richard Virenque	44
 2005: Het koninkrijk van Tom Boonen	50
Interview: Tom Boonen	68
 2006: Boonen en Bettini, van Qatar tot Lombardije	74
Interview: Paolo Bettini	90
 2007: Paolo Bettini volgt zichzelf op als wereldkampioen	96
Interview: Dirk Nachtergaele	112
 2008: 45 zeges met 11 winnaars	118
Interview: Alessandro Tegnè	130
 2009: Moeilijke zomer na een sterk voorjaar	136
Interview: Yvan Vanmol	150
 2010: Een seizoen met hindernissen	156
Interview: Zdenek Bakala	172
 2011: Het moeilijkste van twintig seizoenen	178
Interview: Brian Holm	196
 2012: Ontsnapt uit de kelder van de koers	202
Interview: Iljo Keisse	218
 2013: Team Lefevere bevestigt op nieuwe terreinen	224
Interview: Frans De Cock	240
 2014: Nog maar eens de regenboogtrui	246
Interview: Mark Cavendish	262
 2015: Toch weer 54 overwinningen	268
Interview: Zdenek Stybar	284
 2016: 30 renners, 3 stagiairs, 19 winnaars	292
Interview: Wilfried Peeters	308
 2017: Zestien overwinningen in Giro, Tour en Vuelta	314
Interview: Tim Declercq	332
 2018: Het absolute recordjaar van Quick-Step	338
Interview: Niki Terpstra	354
 2019: De Quick-Step-trein dendert voort	360
Interview: Kurt Roose	376
 2020: Het bizarre coronajaar	382
Interview: Fabio Jakobsen	398
 2021: Winning is an attitude. And hard work.	404
Interview: Julian Alaphilippe	420
 2022: Remco schrijft geschiedenis	426
Interview: Remco Evenepoel	440

Luca Paolini, Paolo Bettini, Mirko Celestino • Milaan-Sanremo 2003.

20 03

DE ERVAREN NIEUWELING

Het allereerste Team Lefevere • 2003

Vanaf jaar één doet Lefevere wat hij het beste kan: coureurs laten winnen.

Sven Vanthourenhout • 2003

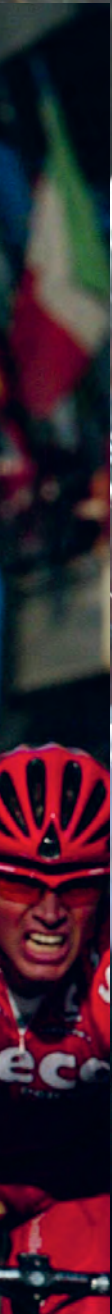
De eer gaat naar Sven Vanthourenhout. Hij is de eerste profrenner die met het Quick-Step-logo op de borst mag juichen. Het historische feit vindt plaats in Zonnebeke, op 25 januari 2003. Sven wint de Kasteelcross, voor Bart Wellens en Tom Vannoppen. Het leek een fait-divers, de laureaat stond er wat onwennig bij. Maar toch, het was een leuk begin voor Patrick Lefevere en zijn nieuwe profteam. Dat focuste natuurlijk op de weg.

Als Servais Knaven even later een rit wint in de Tour of Qatar en Paolo Bettini de Ronde van de Middellandse Zee naar zijn hand zet, mag er al wat meer zout in de patatten. Tot ieders verbazing volgt het eerste delirium al op zaterdag 1 maart. Ouwe taaie Museeuw – dan al ruim 37 – soleert in Lokeren naar winst in de Omloop Het Volk, de Belgische openingsklassieker. De Quick-Step-gang scoort: vier renners in de eerste vijf. Bettini derde, Vandenbroucke vierde, Boonen vijfde. Wat een machtsgreep. O ja, Max van Heeswijk wordt tweede.

Op 22 maart wint Paolo Bettini het monument Milaan-Sanremo. Twee weken voor zijn 29ste verjaardag. Het dak gaat eraf in de teambus van Quick-Step. Paolo flitst in het Wereldbeker-wit naar de Via Roma en klopt Mirko Celestino. Ploegmaat Luca Paolini wordt derde en viert mee. Een nieuwe ploeg en direct een hoofdvogel. Verbazing maakt plaats voor geluk, ontroering voor uitbundige kreten. Nee, de ster van Patrick Lefevere is niet tanende.

Paolo Bettini, Patrick Lefevere • Milaan-Sanremo 2003

RESIDENTIE CASA LENA IN KNOKKE

Het stond níét in de sterren geschreven. In de zomer van 2002 zat Patrick Lefevere met de handen in het haar. Hij was ploegleider van Domo Farm Frites en wist al langer dat het aardappelenbedrijf uit Oudendoorn nabij Rotterdam er na twee jaar de stekker uit zou halen. Een zoektocht naar vers geld bleek moeilijk. Domo leek bereid verder steun te verlenen, maar van harte was het niet. Dus veranderde Patrick het geweer van schouder. Hij zocht toenadering tot de Nationale Loterij om een Belgisch topteam te maken. Want ook cosponsor Adecco wilde geen vervolg breien aan haar partnerschap met Lotto.

Domo-Lotto, stel je voor. Twee vijanden onder één dak. Met Lefevere als manager, Marc Sergeant als ploegleider en Christophe Sercu als zakelijk leider. En toch knaagde het vanbinnen bij de Moorsledenaar.

De sleutel naar een nieuwe wielertoekomst viel uit de lucht. Het openingsweekend van de Tour 2002 vond plaats in en om Luxemburg. Midden in de nacht rinkelde de telefoon bij Lefevere, en aan de andere kant van de lijn hoorde hij de hese stem van Frans De Cock, eigenaar van Unilin, het bedrijf achter vloerenmerk Quick-Step. Of Patrick morgen om 10 uur in Knokke kan zijn... Lefevere stelde geen vragen en aarzelde niet. Luxemburg-Knokke, een dikke 300 km. Een fluitje van een cent in het peloton.

In Residentie Casa Lena, op de Zeedijk in het mondaine Knokke, kreeg hij van Frans De Cock te horen dat Giorgio Squinzi – de baas van Mapei – de dopingfratsen van enkele van zijn *Italian boys* beu is. Hij zou ermee kappen. Dus dreigde de afgrond voor Mapei – Quick-Step, waar Lefevere ook in de jaren 90 deel van was. De wielersport was een sterke marketingstrategie gebleken voor Quick-Step. Dus zocht De Cock in allerijl andere paden... Of Lefevere geen team voor Quick-Step kon opzetten, maar natuurlijk niet met sectorgenoot Domo?

Patrick Lefevere, Frank Vandenbroucke • 2003

Lefevere zette zijn *mastermind*-knop aan en maakte vliegensvlug de rekening: budget, beschikbare renners, programma, staf. Prima voor een goede middenmoter. Wilde Frans de lat hoger leggen én een echt topteam uitbouwen, dan was extra budget noodzakelijk. De oplossing werd twee verdiepingen hoger gevonden. Daar resideerde de jonge apotheker-tovenaar Marc Coucke, toen 37. Het orakel Coucke wilde wel eens iets anders... Hij had al een reputatie in de financiële en medische wereld, had een vaste stek in de top 50 van rijkste Belgen. En nu werd de bredere exposure naar het grote publiek hem op een presenteerblad aangeboden. Samen met zijn centen wierp hij Davitamon (vitamines/mineralen) in de weegschaal. De lat mocht hoog worden gelegd.

Boven: Frans De Cock, Johan Museeuw, Luc Maes, Marc Coucke, Patrick Lefevere Onder: Presentatie Quick-Step – Davitamon • 2003

VIJF STERREN

Het embryo Quick-Step – Davitamon bleek heel vruchtbaar. Team Lefevere kon uitpakken met vijf knallers. Johan Museeuw, Paolo Bettini, Frank Vandenbroucke, Richard Virenque en Tom Boonen. Het toont het lef, de koopmanskunst én de eigenwijsheid van Lefevere. Toch was het pokergehalte niet klein. Er was de leeftijd van Leeuw Museeuw. Paolo Bettini naderde de 30 en had voor Mapei – Quick-Step wel al twee keer Luik-Bastenaken-Luik gewonnen, maar moest nog de knaller worden die hij later bleek te zijn. Tom Boonen was nog een knaap, ‘chouchou’ Virenque had moeilijke dopingjaren achter de rug maar won voor Domo Farm Frites (en dus voor Lefevere) wel Parijs-Tours in 2002. En het was toen al duidelijk dat het met Frank Vandenbroucke alle kanten uit kon. Voor Frans De Cock klopte dat plaatje. Want met die kaarten op tafel kon hij overal in Europa deuren openen voor Quick-Step.

Maar ook in de breedte stond Quick-Step – Davitamon sterk. In de praktijk leek het sterk op een fusie van de Mapei – Quick-Step-squadra met de Domo Farm Fritesploeg. Met coureurs als Davide Bramati, Wilfried Cretskens, Kevin Hulsmans, Servais Knaven, Nick Nuyens, Luca Paolini, Michael Rogers, Bram Tankink, Kurt Van De Wouwer, Jurgen Van Goolen, Sven Vanthourenhout...

Vooraf de komst van de jonge Boonen bleek een meesterzet. Hij had er één profjaar op zitten en kwam over van US Postal, waar hij van onder de vleugels van Lance Armstrong uit wilde. De wijze waarop Tommeke op de kasseien van de Ronde van Vlaanderen 2002 koersles gaf aan Armstrong maakte indruk. De Amerikaan was op dat moment drievoudig Tour-winnaar. De beelden staan op ons netvlies.

Het project-Lefevere was een natuurlijke biotoop voor Tom Boonen. Hij zou Patrick trouw blijven tot het einde van zijn carrière in 2017. Ook Johan Museeuw was onder de indruk van de Kempenaar. Johan had in 2002 zijn derde Parijs-Roubaix gewonnen. Boonen werd derde en werd door Museeuw prompt tot zijn opvolger gebombardeerd.

Peter Van Petegem, Frank Vandenbroucke • Ronde van Vlaanderen 2003

VANDENBROUCKE NET NIET

Johan Museeuw opende het seizoen met een winst in Omloop Het Volk, Nick Nuyens pakte de Nationale Sluitingsprijs van Putte-Kapellen op 14 oktober. Wat tussen maart en oktober werd gepresteerd was meer dan fraai.

De Ronde van Vlaanderen 2003 leek een kopie van de editie van 1999, waarin Frank Vandenbroucke tot zijn grote ontgoocheling zijn meerdere – en slimmere – moest erkennen in Peter Van Petegem. Het werd een grijs seizoen voor Frank, diep in de buik van het peloton. In september reed hij nog de Vuelta maar gaf op. Eén bloementuil staat er op zijn conto... Winst op 7 augustus in het criterium van Kortrijk Koerse. Een volgende kans zou nooit meer komen voor de Golden Boy uit Ploegsteert.

Frank Vandenbroucke, Peter Van Petegem, Stuart O'Grady • Ronde van Vlaanderen 2003

Quick-Step – Davitamon drukte wel zijn stempel op de Ronde van België, eind mei. Tom Boonen won de derde etappe en de Aussie Michael Rogers werd eindwinnaar. Bingo. Waarna Michael Rogers zijn knalvorm bleef verzilveren. Hij haalde de eindzege in de Ronde van Duitsland en in de Route du Sud. Nu komt het... niet toevallig telkens na een zege in de tijdrit.

Tijdrijden en nog liever ploegentijdritten, het is de dada van de ploeg. Quick-Step verhieft de ploegentijdrit tot een nieuwe wielerdiscipline en zou later vier keer wereldkampioen worden op (amper) zeven Team Time Trial-WK's.

Terug naar de resultaten van 2003. In juni mocht de textielman of -vrouw aan het werk. Paolo Bettini werd voor het eerst Italiaans kampioen op de weg, Laszlo Bodrogi deed hetzelfde kunstje in Hongarije. Met twee tricolore truien tot gevolg: rood-wit-groen voor Hongarije en groen-wit-rood voor Italië.

Boven: Rond de tafel: Kurt Van De Wouwer, Wilfried Peeters, Servais Knaven, Paolo Bettini, Richard Virenque, Serge Parsani, Luca Paolini.
Achter: Marc Coucke, Patrick Lefevere • Tour de France 2003, Onder: Servais Knaven • Tour de France 2003

TWEE ETAPPEZEGES IN DE TOUR DE FRANCE EN DE BOLLETJES

In 2003 werd de honderdste verjaardag van de Tour de France gevierd met een parcours dat langs historische plekken leidde, en dat voor het eerst sinds lang niet buiten de landsgrenzen van de Franse republiek kwam. Het was de 90ste editie omdat de Tour tijdens de Eerste en Tweede Wereldoorlog enkele jaren niet werd betwist. De zevende etappe naar Morzine was voor Richard Virenque, die prompt het geel én de bolletjestrui pakte. De bergtrui zou hij niet meer afgeven. De leiderstrui veranderde na de achttiende etappe van schouders en ging naar Lance Armstrong. Servais Knaven won de zeventiende etappe in Bordeaux.

Nog was de honger niet gestild. Onze Italiaanse kampioen Paolo Bettini won nog twee wereldbekerwedstrijden: op zondag 3 augustus de Cycloclassic in Hamburg, op zaterdag 9 augustus de Clásica San Sebastián in Baskenland. Chapeau. Er is een mooie anekdote verbonden aan de zege in het Baskenland. Tijdens de klim van de Jaizkibel liet Bettini zijn copains Virenque en Sinkewitz volop op kop rijden om de boel samen te houden. Na de afdaling liet hij zich uitzakken tot bij de ploegauto van Lefevere en vroeg:

Paolo Bettini • Clásica San Sebastian 2003

“Hoe wil je dat ik win? Solo of in de spurt?” Over zelfvertrouwen gesproken. Het zat er zowat tussenin. Eén lang lint was het. Basso in het wiel, Di Luca op 2 seconden en de rest volgde druppelsgewijs. Het werd voor de Krekel een van de mooiste seizoenen en een voorbode voor wat nog komen zou.

Op donderdag 14 augustus wint Johan Museeuw solo de derde rit van de Ronde van Denemarken en op zondag 28 september klopt Luca Paolini drie metgezellen in de Gran Premio Bruno Beghelli.

En toen moest er nog een grote kers op de taart worden gezet: Michael Rogers werd in het Canadese Hamilton op 9 oktober wereldkampioen tijdrijden. Jarenlang was hij de beste in de discipline. Paolo Bettini verloor op 12 oktober de sprint om de tweede plaats op de WK-wegrit van

Valverde en Van Petegem. Hij werd vierde. De Spanjaard Igor Astarloa won de regenboogtrui met een voorsprong van vijf seconden. Twee dagen later plaatste Nick Nuyens de kroon op het Quick-Step – Davitamon-seizoen in Putte-Kapellen.

In het eerste jaar klokte Quick-Step – Davitamon af op 21 UCI-zeges, met onder meer één monument, één wereldtitel, twee nationale truien, twee etappes in de Tour, met de bolletjestrui als toetje. Een hoopvolle start van het avontuur.

Overwinningen 2003

25.01.2003 BEL
Zonnebeke, Cyclocross
Sven Vanthourenhout

04.02.2003 QTR
5e etappe Tour of Qatar
Servais Knaven

16.02.2003 FRA
**Eindklassement
Tour Méditerranéen**
Paolo Bettini

16.02.2003
Eindklassement Wereldbeker, Cyclocross, U23
Sven Vanthourenhout

01.03.2003 BEL
Omloop Het Nieuwsblad
Johan Museeuw

22.03.2003 ITA
Milano - San Remo
Paolo Bettini

16.05.2003 FRA
1e etappe Tour de Picardie
Aurélien Clerc

23.05.2003 BEL
3e etappe Ronde van België
Tom Boonen

25.05.2003 BEL
Eindklassement Ronde van België
Michael Rogers

08.06.2003 GER
6e etappe Deutschland Tour
Michael Rogers

09.06.2003 GER
Eindklassement Deutschland Tour
Michael Rogers

23.06.2003 FRA
3e etappe Route du Sud
Michael Rogers

24.06.2003 FRA
Eindklassement Route du Sud
Michael Rogers

26.06.2003 HUN
NK, Op de weg, Ind. tijdrit, Elite
Laszlo Bodrogi

29.06.2003 ITA
NK, Op de weg, Elite
Paolo Bettini

09.07.2003 AUT
1e etappe Uniqa Classic
Pedro Horrillo

12.07.2003 FRA
7e etappe Tour de France
Richard Virenque

24.07.2003 FRA
17e etappe Tour de France
Servais Knaven

27.07.2003 FRA
Bergklassement Tour de France
Richard Virenque

30.07.2003 FRA
Camors
Richard Virenque

30.07.2003 NED
Chaam, Criterium
Servais Knaven

01.08.2003 NED
Heerlen
Servais Knaven

03.08.2003 GER
Hew Cyclastics
Paolo Bettini

06.08.2003 BEL
Antwerpen, Dernycriterium
Johan Museeuw

08.08.2003 NED
Maarheeze
Servais Knaven

09.08.2003 ESP
Donostia/San Sebastián
Paolo Bettini

14.08.2003 DEN
3e etappe Danmark Rundt
Johan Museeuw

16.09.2003 BEL
GP Briek Schotte
Wilfried Cretskens

28.09.2003 ITA
Gran Premio Bruno Beghelli
Luca Paolini

09.10.2003
WK, Op de weg, Ind. tijdrit, Elite
Michael Rogers

14.10.2003 BEL
Putte-Kapellen
Nick Nuyens

18.10.2003
Wereldbeker, Op de weg, Elite
Paolo Bettini

29.12.2003 BEL
Veldegem, Cyclocross
Sven Vanthourenhout

31.12.2003
UCI Road Ranking
Paolo Bettini

“ De wil om te winnen is altijd mijn doping geweest.

Hij is misschien wel de meest succesvolle teammanager uit de wielergeschiedenis. Patrick Lefevere: renner, ploegleider, manager, sponsorgeldwerver... Maar bovenal de architect van ‘The Wolfpack’. Verslaafd aan winnen en altijd benauwd om de teugels te laten vieren.

Wanneer is het verhaal van The Wolfpack begonnen?

“Eind 2002, met een telefoontje van Frans De Cock. Die was toen cosponsor bij de Italiaanse ploeg Mapei – Quick-Step en belde me met de melding dat Mapei stopte met wielersponsoring. Daar ging de bal aan het rollen. Voor ik het goed en wel besepte, was Quick-Step – Davitamon in 2003 de doorstart van wat vroeger Mapei was, in combinatie met de kern van Domo Farm Frites. Aan de totstandkoming van die nieuwe ploeg, die uiteindelijk The Wolfpack zou worden, gingen natuurlijk keuzes vooraf. Belangrijke keuzes. Ik had veel opgestoken van Walter Godefroot, die me altijd op het belang van de structuur van een goede ploeg heeft geweest. Die structuur is vaak belangrijker dan de renners. Een huis zet je niet op zand, maar op sterke fundamenten. Dat geldt ook voor een wielerploeg. Mensen komen en gaan, maar je huis moet blijven bestaan.”

Wat is de filosofie van dit team?

“Heel eenvoudig: als je alleen maar denkt ‘ik, ik, ik’, dan zit je in het verkeerde team. Ik ben dat eigenlijk al beginnen toepassen vanaf 1993, toen ik ploegleider was van Museeuw,

Bomans, Peeters, Ballerini en Cipollini. Dan moet je ervoor zorgen dat je een context creëert waarbij die mannen écht voor elkaar door het vuur willen gaan.”

Uit alle getuigenissen in dit boek blijkt dat bij uitstek 2012 wordt beschouwd als een belangrijk moment in de geschiedenis van het team.

“Dat is zo. We kwamen uit een dieptepunt: het draaide niet zoals het moest. En toen, op het best denkbare moment, was daar Zdenek Bakala die kwam aankloppen. De kapitaalverhoging die hij doorvoerde, zorgde voor de nodige ademruimte. Ik kon Tony Martin aankopen: zijn UCI-punten tilden ons uit de degradatiezone waarin onze ploeg verzeild was geraakt. Maar er kwam ook nieuw en bekwaam personeel bij: ik denk aan Rolf Aldag, waardoor meer dan ooit ingezet werd op bijvoorbeeld materiaalkeuze. Er drongen zich drastische keuzes op en die knopen hebben we allemaal doorgehakt.”

“ Elk huis staat op sterke fundamenten. Een wielerploeg is net zo.

Is het correct om te zeggen dat jij, Zdenek Bakala en Tom Boonen toch wel dé spilfiguren zijn geweest in die twintig jaar The Wolfpack?

“Ja. Hoewel er uiteraard héél veel mensen hun steentje hebben bijgedragen aan het succes van de ploeg. Ook veel mensen achter de schermen, die minder in de kijker lopen.”

Klinkt als een banale vraag, maar toch is ze superbelangrijk: waarvoor doe je het?

“Het winnen. Voor mij zijn het winnen en de drang om te willen winnen de beste doping van allemaal om verder te doen waarmee we bezig zijn. De belabberde periode die we in 2010-2011 meemaakten, zou ik nu niet meer kunnen verdragen.”

Wat zijn de mooiste dingen die je als teammanager hebt ervaren?

“Die magische momenten. De terugkeer van Jakobsen, de comeback van Cavendish, die niemand voor mogelijk hield, de Ronde van Vlaanderen winnen, Alaphilippe die zijn wereldtitel verlengt in Vlaanderen, de vele jongeren die we opleiden en stappen laten zetten, het proces dat we doormaken met de ontbolsterende Remco Evenepoel...”

Kun je er één állermooiste moment uit pikken?

“De zevende etappe in de Tour van 2003. De Alpenrit naar Morzine. Richard Virenque gaat in de aanval, wint de etappe, pakt de bolletjestrui én de gele trui. En dat na een ongelofelijke raid die niemand voor mogelijk hield. Het werd ook deels achter de schermen gespeeld, waarbij ik telefoneerde naar Johan Bruyneel en hem ervan overtuigde dat het nog zo slecht niet zou zijn als wij de gele trui pakten.”

Nog onvergetelijke momenten?

“De klassieke overwinningen natuurlijk. Er zijn er zoveel. De winst van Kasper Asgreen in de Ronde van Vlaanderen, waar hij een Mathieu van der Poel in topvorm klopt. Of de kas-seiklassiekers van Philippe Gilbert. Al die wereldtitels, want ik ben *zot* van die trui. De eerste grote ronde van Remco, wat toch een historisch moment voor de ploeg was. Emotioneel gezien plaats

ik de eerste rit die Fabio Jakobsen won in de Ronde van Spanje van 2021, het jaar na zijn crash in Polen, ook hoog. De mensen beseften niet goed van waar die jongen kwam. Ik herinner me het telefoontje van een wenende Yvan Vanmol na Fabio's valpartij in Polen. ‘Patrick, hij haalt morgen niet.’ Gelukkig liep het anders. Er zijn natuurlijk ook jongens die hetzelfde hebben meegemaakt, maar niet meer teruggekomen zijn. Er wordt niet meer over hen gesproken. Het had ons ook kunnen overkomen. Als je Fabio dan weer ziet meekoersen en zelfs een Tourrit ziet winnen, dan word je daar blij van.”

Hetzelfde geldt voor Remco Evenepoel...

“Die kwam mogelijk van nog verder terug na zijn val in de Ronde van Lombardije van 2020. Ik herinner me het moment van de val, toen ik samen met zijn ouders en vriendin naar de koers aan het kijken was. Ik had toen

dertig seconden om uit te maken hoe ik zou gaan handelen indien het écht verkeerd gelopen zou zijn. Ik stond te kijken van de veerkracht die Remco en Fabio hebben getoond. Dat terugvechten om terug te komen op het niveau waar ze nu weer staan: chapeau. Het raakt me, ja. Kijk, ik beschouw hen als familie, als mijn kinderen. Ik zie die jongens ook vaker dan mijn eigen kinderen. Wat wil je ...?”

Er lijkt zich een patroon af te tekenen bij de renners die voor jouw ploeg hebben gereden. Zodra ze de stal verlaten, loopt het minder. En anderen smeken haast om naar The Wolfpack te mogen komen. Hoe komt dat?

“Dat komt volgens mij omdat ze hier nog die arbeidsvreugde vinden en ervaren, ondanks het feit dat het allemaal heel professioneel is. De maatschappij is hard, maar ik mag stellen dat we toch menselijk zijn. Een renner

Patrick Lefevere en Julian Alaphilippe

Pieter Serry, Ricardo Scheidecker, Dirk Clarysse, Kurt Van Roosbroeck, Patrick Lefevere

die bij ons rijdt of een personeelslid dat bij ons werkt, da's negentig procent discipline en tien procent privé. Het zijn allemaal mensen, het zijn geen robots. Ik zou overigens niet met robots willen werken.”

De pechmomenten waren er, maar twintig jaar The Wolfpack is vooral een aaneenrijging van héél veel successen. Waar zit 'm het geheim? Is het te kopiëren?

“Je kunt het alleszins niet toeschrijven aan ‘geluk’. Met de ploeg hebben we acht keer de Ronde van Vlaanderen gewonnen. Heb jij al acht keer *chance* gehad? We hebben het nooit evident gevonden wat we deden en dat is misschien ons grote geheim. Want eens je het zelf evident begint te vinden, dan wordt het pas echt gevaarlijk. De dag dat je denkt ‘we zijn er’, dan gaat het fout. Ik ben altijd bang geweest dat we in slaap zouden vallen. Succes mag

nooit verblinden, mag je nooit doen stilstaan. Want stilstaan is achteruitgaan. Als je links kijkt, rijdt de concurrentie je, voor je het goed en wel beseft, rechts voorbij. Weet je, ik kan nog altijd niet goed verdragen dat renners zitten te lachen in de bus als ze geklopt zijn. Ik vind scherpte belangrijk. Ik kijk nooit naar de koersen die we gewonnen hebben, maar altijd naar de koersen die we niet hadden mogen verliezen. Als we dat niet meer doen, is het gedaan.”

“ Ik beschouw mijn renners als familie, als mijn kinderen. Ik zie die jongens ook vaker dan mijn eigen kinderen. Wat wil je...? ”

Philippe Gilbert, Patrick Lefevere

MET DANK AAN DE SPONSORS VAN THE WOLFPACK

ALPHA VINYL

latexco®
We support your dreams.

Ekopak SUSTAINABLE WATER

JANOM.

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst jaaroverzichten: Geert Vandenbon
Tekst interviews: Frederik Backelandt

Fotografie:

Wout Beel: p. 4, 23, 72-73, 130-131, 134-135, 150-151, 154-155, 196, 218-223, 240, 242-243, 262-267, 284-285, 308, 311 (onderaan), 318-319, 332-337, 376-385, 388-391, 393-394, 398, 400-403, 405, 406-409, 411-415, 418, 420-432, 434-435, 438-447

Sigfrid Eggers: p. 24-27, 152, 329, 340, 343 (onderaan), 346-347, 348, 349 (onderaan), 350-351, 362, 364, 368, 370, 371 (bovenaan)

GettyImages: p. 8-20, 22, 28-71, 74-128, 133, 136-148, 156-169, 170, 174-193, 197, 199-216, 225-238, 241, 246-261, 269-282, 286-305, 309, 311 (bovenaan), 312-317, 320-328, 330, 338, 342, 343 (bovenaan), 344-345, 349 (bovenaan), 352-361, 365-367, 369, 371-374, 386-387, 392, 395, 396, 399, 410, 416-417, 433, 437

Matej Slavik / Economia: p. 172-173

Grafische vormgeving (stramien en cover): Wim Esteban De Dobbeleer @ Bataia.cc
Zetwerk: KaatIgo BVBA

Als u opmerkingen of vragen heeft, dan kunt u contact nemen met onze redactie: redactielifestyle@lannoo.com
© Geert Vandenbon, Frederik Backelandt, Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2023
D/2023/45/144 – NUR 480, 489 – ISBN 978 94 014 8650 7

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.